

noget, som vi egentlig kunne hjælpe med Tilfredshed, men noget, vi kun kunne se paa med Belysning, naar man for stærkt tager os med i Beregningen i den store europæiske Politikk, og navnlig, naar man anviser os en saadan Stilling, som om vi skulde være et Led i en af de Koalitioner, der muligvis en Gang ville tørne sammen her i Europa. Jeg tror ikke, man fra dansk Side kan være ligegyldig over for det Spørgsmaal, der er rejst, jeg tror ikke, at man med No kan se paa, at det proklameres for hele Europa, at vi skulde staa som det tredje Led i en Forbindelse mellem Rusland og Frankrig mod andre europæiske Magter. Jeg tror derfor, at det vilde være overordentlig heldigt, om den højtærede Minister kunde være i Stand til paa Regeringens Vegne at give os Oplysninger, der kunde bidrage til at fjerne den Mistanke, der er rejst imod vort Land i Europa, og fjerne den Belysning, som den tyske Rigsforsamling har haft her i Landet. Jeg vil derfor tillade mig, inden jeg slutter, at spørge den højtærede Udenrigsminister om, hvorvidt Regeringen har modtaget saadanne Oplysninger om de faldne Udtalelser, at den kan give os nogen beroligende Forklaring deraf, og hvorledes Regeringens Stilling overhovedet er til denne Sag.

Scharling: Jeg skal kun med et Par Ord angive, hvorfor Udvalgets Mindretal ikke har kunnet slutte sig til det af Udvalgets Flertal stillede Forslag under Nr. 79 om at nægte et Beløb til en tredje Departementssekretær i Udenrigsministeriet. Det er forekommet os, at de Oplysninger, som den ærede Ordfører nævnte vare fremkomne i Udvalget om det forøgede Arbejde, der var at udføre, vare tilstrækkelige til at begrunde en Forøgelse af Arbejdsstyrken. Og naar der af Ordføreren henvises til, at man havde forhøjet Udenrigsministeriets Medhjælpssum i den Anledning, maa jeg dog bemærke, at faktisk har man egentlig ikke forhøjet den, men kun undslået at formindste den paa Grund af nogle indtrufne Dødsfald, hvorved et Par Smaabeløb ellers vilde være faldne bort, saa at Udenrigsministeriet egentlig derved ikke er kommet til at raade over mere, end det i Forvejen raadede over. Det har derfor forekommet os, at der var al Grund ikke blot til at give en forøget Bevilling til Udførelsen af Arbejdet i Udenrigsministeriet, men ogsaa netop til, som Regeringens Forslag gaar ud paa, at saa de overordnede Kræfter forøgede, og vi have derfor sluttet os til Forslaget om at bevilge et Beløb til en tredje De-

partementssekretær, idet vi ikke kunne, at Spørgsmaalet staar i saa nøje Forbindelse med Spørgsmaalet om Oprettelse af et nyt Departement i Udenrigsministeriet, at der af den Grund var Anledning til at udsætte Spørgsmaalet. Jeg tillader mig derfor at anbefale at stemme imod Udenrigsforlaget Nr. 79.

Udenrigsministeren (Reedtz-Thott): Jeg maa meget beklage, at Udvalget ikke i sin Helhed har kunnet gaa med til den Indstilling, jeg har gjort, om at staa en ny Departementssekretær ansat i Udenrigsministeriet. Det er jo en given Sag, at i Løbet af de Aar, som den nuværende Ordning i Udenrigsministeriet har bestaaet, ere de Arbejder, de Forretninger, som der udføres, voksende i en ganske overordentlig Grad. I 1870 var der af Embedsmænd i Udenrigsministeriet en Direktør, to Departementssekretærer og to Fuldmægtige. I 1871 var der af udgaaende Sager 3,687. I 1875 var Antallet steget til 4,337, i 1880 til 4,973, i 1885 til 5,897, i 1890 til 7,195 og i 1892 til 8,400. D'Her vilde altsaa se, at fra 1871 til 1892 ere de udgaaende Sagers Antal vokset fra 3,600 til 8,400. Samtidig dermed var der af indkomne Sager i 1871 3,941 og 1892 8,818. Det viser sig saaledes, at haade af indgaaende og udgaaende Sager er der i Ministeriet omtrent 3 Gange saa mange, som der var i sin Tid, da Personalet blev fastsat, og dette er ikke vokset efter den Tid. Jeg anerkender fuldstændig, at der er sket en Forhøjelse af Medhjælpssummen, hvorved det underordnede Arbejde kan blive lettet noget, men jeg anser det for at være nødvendigt for Arbejdets virkelige gode Gang og for, at det kan gaa tilstrækkelig hurtigt, at saa ogsaa en Forhøjelse af de overordnede Kræfter i Udenrigsministeriet, og jeg vilde sætte særlig Pris derpaa, og jeg tror, at Udenrigsministeriet har al mulig Grund til at vente at staa sin Embedsmandsbestand noget forøget. Med Hensyn til det andet Punkt skal jeg fatte mig temmelig kort. Det forholdes sig ganske rigtig saaledes, at Udenrigsministeren, hvem der af Staten er anvist Embedslokale, har af Statsinventariet haft en Del Møbler og Inventar til Brug, som altsaa nu ved Hjælp af en Bevilling i Fjor er gaaet over til at tilhøre Udenrigsministeriet selv. Men ærede Medlemmer ville jo se, at i Virkeligheden er der ikke derved skaffet det mindste ny frem. Udenrigsministeren kan det jo egentlig være det samme, enten disse Sager tilhøre Statsinventariet eller Udenrigsministeriet. Den Bevilling, der er ønsket af mig, er i det væ-